

Sygn. akt I C 1241/15 upr.

UZASADNIENIE

wyroku Sądu Rejonowego w Jarosławiu

z dnia 24 lutego 2016 roku

Powód (...) Wierzytelności Niestandaryzowany Sekurytyzacyjny Fundusz Inwestycyjny Zamknięty z siedzibą w W. w dniu 12 sierpnia 2015 r. skierował do Sądu Rejonowego Lublin - Zachód w Lublinie pozew w elektronicznym postępowaniu upominawczym, domagając się zasądzenia od pozwanego B. G. kwoty 10.000 zł wraz z odsetkami umownymi w wysokości czterokrotności stopy lombardowej NBP od dnia 12 sierpnia 2015 r. do dnia zapłaty. Ponadto wniósł o zasądzenia kosztów sądowych w kwocie 125 złotych, kosztów zastępstwa procesowego w kwocie 1.200 złotych wraz z innymi kosztami w kwocie 1,25 zł.

W uzasadnieniu żądania powód wskazał, że pozwany B. G. prowadzący działalność gospodarczą pod nazwą G-trans (...) Bank S.A. w dniu 13 października 2011 r. zawarł umowę kredytu ratalnego na zakup pojazdów. Pierwotna kwota kredytu wynosiła 75.263,20 złotych.

Z dniem 4 stycznia 2010 roku nastąpiło połączenie (...) Bank S.A. z (...) Bank S.A. (...) Bank S.A. z dniem połączenia wstąpiła we wszystkie prawa i obowiązki (...) Bank S.A.

Z dniem 1 czerwca 2012 roku (...) Bank S.A. z siedzibą w W. wstąpiła z dniem połączenia we wszystkie prawa i obowiązki (...) Bank S.A. Również z dniem 1 czerwca 2012 r. (...) Bank S.A. zmienił nazwę na (...) Bank S.A.

Powód podał, że z uwagi na rażące naruszenie umowy przez pozwanego w części dotyczącej warunków spłaty umowa została wypowiedziana.

W związku z brakiem spłaty należności wynikających z umowy poprzedni wierzyciel wystawił przeciwko pozwanemu bankowy tytuł egzekucyjny. Następnie po uzyskaniu klauzuli wykonalności wystąpił do komornika z wnioskiem o wszczęcie postępowania egzekucyjnego. Prowadzone postępowanie egzekucyjne nie doprowadziło do wyegzekwowania całości należności stwierdzonej bankowym tytułem egzekucyjnym. W celu ponownego wszczęcia postępowania egzekucyjnego przeciwko pozwanemu konieczne jest uzyskanie tytułu wykonawczego na rzecz powoda.

Kolejno wskazano, że na podstawie umowy o przelew wierzytelności z dnia 4 marca 2015 roku powód nabył wierzytelność wobec pozwanego wraz z prawem do naliczania odsetek.

Powód podał, że niniejszym pozvem dochodzi części należności wynikającej z umowy kredyt ratalny na zakup pojazdów zawartej pomiędzy pozwanym a poprzednim wierzycielem.

Podniesiono także, że na wartość przedmiotu sporu składają się następujące należności: 10.000,00 złotych tytułem niespłaconej kwoty kapitału – data wymagalności 19 kwietnia 2013 r. wraz z umownymi odsetkami w wysokości czterokrotności stopy lombardowej NBP.

Końcowo powód naprowadził, że pomimo poinformowania pozwanego o zmianie wierzyciela i wezwania do dobrowolnej zapłaty w terminie 7 dni pozwany nie spełnił świadczenia.

W dniu 6 października 2015 roku Sąd Rejonowy Lublin-Zachód w Lublinie wydał nakaz zapłaty w postępowaniu upominawczym, sygn. akt VI Nc-e 1575872/15, w którym w całości uwzględnił roszczenie powoda.

Od powyższego nakazu zapłaty pozwany B. G. wniósł sprzeciw, zaskarżając go w całości i domagając się oddalenia powództwa w całości oraz zasądzenia na swoją rzecz kosztów postępowania, w tym kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych.

Pozwany podał, że powód nie wykazał zasadności roszczenia tak w zasadzie jak i co do wysokości. Podniósł zarzut przedawnienia roszczenia oraz wskazał, że nie posiada żadnej nieuregulowanej względem powoda należności.

Postanowieniem z dnia 30 października 2015 r. Sąd Rejonowy Lublin-Zachód w Lublinie, sygn. akt VI Nc-e 1575872/15, przekazał sprawę do Sądu Rejonowego w Jarosławiu.

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

W dniu 13 października 2011 r. (...) G. B. zawarł z (...) Bank Spółka Akcyjna z siedzibą w W. umowę kredytu nr (...) na kwotę 75.263,16 zł na okres 72 miesięcy, z przeznaczeniem na refinansowanie kosztów zakupu pojazdu marki R. (...) z 2006 r. W § 4 umowy określono terminy i kwoty spłat rat kredytu.

Jednocześnie pozwany poddał się egzekucji do kwoty 150.526,32 złotych.

Dowód: umowa kredytu nr (...) z dnia 13.10.2015 r. zawarta pomiędzy pozwanym a (...) Bank SA z/s w W. wraz z oświadczeniem o poddaniu się egzekucji - k.76-78

W dniu 5 grudnia 2012 r. (...) Bank Spółka Akcyjna z siedzibą w W., w związku z zaległością w spłacie kredytu, wypowiedział pozwanemu umowę kredytu nr (...) z dnia 13 października 2011 r. z zachowaniem 30-dniowego okresu wypowiedzenia, informując go, że w następnym dniu po upływie okresu wypowiedzenia całość środków kredytowych wraz z odsetkami i kosztami staje się wymagalna i podlega spłacie na wskazany w piśmie numer rachunku.

Jednocześnie wskazano, że wypowiedzenie ma charakter warunkowy i bank rozważy cofnięcie wypowiedzenia, jeśli do końca okresu wypowiedzenia zostanie dokonana spłata wszelkich wymagalnych zadłużeń z tytułu umowy kredytu, tj. kapitału (3.644,31 zł), naliczonych odsetek umownych (3.559,64 zł), odsetek za opóźnienie w spłatach naliczonych do dnia 4 grudnia 2012 r. (223,51 zł) i kosztów (55 zł), a także bieżąca rata kredytu w okresie wypowiedzenia i dalsze odsetki naliczone do dnia zapłaty. Brak dowodu doręczenia tego pisma pozwanemu.

Dowód: wypowiedzenie umowy kredytu z dnia 05.12.2012 r. - k.79

W dniu 4 marca 2015 r. (...) spółka z ograniczoną odpowiedzialnością Spółka (...) w W. zawarła z powodem (...) Wierzytelności Niestandaryzowany Sekurytyzacyjny Fundusz Inwestycyjny Zamknięty z siedzibą w W. umowę przeniesienia portfela, której przedmiotem było zbycie wierzytelności wyszczególnionych w wykazie wierzytelności (pkt 2.1 umowy).

Do aneksu nr (...) do umowy przeniesienia portfela z dnia 20 marca 2015 r. dołączono tabelę – nie oznaczoną jako załącznik do umowy – w której wymieniono wierzytelność z tytułu umowy nr (...) zawartej z G-trans G. B..

Dowód: umowa przeniesienia portfela zawarta w dniu 04.03.2015 r. pomiędzy (...) Sp. z o. o. spółka komandytowo - akcyjna a powodem wraz z aneksem nr (...) do umowy z dnia 20.03.2015 r. i załącznikiem do aneksu do umowy przelewu wierzytelności - k. 43-51

W dniu 12 sierpnia 2015 roku powód wystawił wyciąg z ksiąg rachunkowych funduszu sekurytyzacyjnego i ewidencji analitycznej, bez numeru, w którym oświadczył, iż na dzień 12 sierpnia 2015 r. w księgach rachunkowych Funduszu figuruje wierzytelność względem G-trans G. B..

Zobowiązanie to wynika z umowy numer (...) zawartej w dniu 13 października 2011 r. z (...) Bank S.A.

Wysokość zobowiązania G-trans G. B. na dzień wystawienia wyciągu określono jako: kapitał - 52.464,38 złotych, odsetki naliczone od kwoty niespłaconego kredytu od 16 lutego 2015 r. do 11 sierpnia 2015 r. – 2.863,26 zł, odsetki karne naliczone przez poprzedniego wierzyciela – 19.625,71 złotych, odsetki umowne – 6.217,92 złotych, koszty i opłaty – 3.180,00 złotych.

Dowód: wyciąg z ksiąg rachunkowych funduszu sekurytyzacyjnego i ewidencji analitycznej powoda z dnia 12.08.2015 r. - k.71

Pismem z dnia 4 marca 2015 r. (...) Bank Spółka Akcyjna z siedzibą w W. zawiadomiła pozwanego, że wierzytelność z tytułu umowy (...) zawartej w dniu 13 października 2011 r. wraz ze wszystkimi prawami związanymi z tą wierzytelnością została przelana na rzecz spółki (...) sp. z o. o. sp. k. z siedzibą w W., następnie na (...) sp. z o. o. sp. k. a. z siedzibą w W., a następnie na powoda (...) Wierzytelności Niestandaryzowany Sekurytyzacyjny Fundusz Inwestycyjny Zamknięty z siedzibą w W.. Brak dowodu doręczenia tego pisma pozwanemu.

Dowód: zawiadomienie (...) Bank Spółka Akcyjna z siedzibą w W. z dnia 04.03.2015 r. – k. 74

Pismem z dnia 14 kwietnia 2015 roku powód wezwał pozwanego do wpłaty na jego konto zadłużenia w wysokości 82.503,18 złotych w terminie do dnia 21 kwietnia 2015 r. Brak dowodu doręczenia tego pisma pozwanemu.

Dowód: wezwanie do zapłaty z dnia 14.04.2015 r. - k. 75

Należne od pozwanego odsetki za okres od 27 lutego 2015 r. do 6 sierpnia 2015 r. powód określił na 8% i wyliczył na kwotę 2.331,43 złotych.

Dowód: wyliczenie odsetek sporządzone przez powoda na dzień 11.08.2015 r. - k. 80

Powyższy stan faktyczny Sąd ustalił:

w oparciu o w/w dowody z dokumentów, które na podstawie art. 245 k.p.c. korzystają z przysługujących im domniemań i które zostały sporządzone w przypisanej formie, przez osoby do tego upoważnione, a ich treść ani prawdziwość nie była kwestionowana przez żadną ze stron.

Na potwierdzenie swojego roszczenia powód nie przedłożył żadnych innych dowodów w rozumieniu kodeksu postępowania cywilnego. Nie przedłożono umowy o przelew wierzytelności zawartej pomiędzy (...) Bank Spółka Akcyjna z siedzibą w W. a (...) sp. z o. o. sp. k. z siedzibą w W., umowy zawartej pomiędzy (...) sp. z o. o. sp. k. z siedzibą w W. a (...) sp. z o. o. sp. k. a. z siedzibą w W., bankowego tytułu egzekucyjnego ani postanowienia o nadaniu klauzuli wykonalności.

Sąd zważył, co następuje:

W przedmiotowej sprawie powód domagał się zasądzenia od strony pozwanej na swoją rzecz kwoty 10.000 zł wraz z odsetkami umownymi w wysokości czterokrotności stopy lombardowej NBP od dnia 12 sierpnia 2015 r. do dnia zapłaty. Ponadto wniósł o zasądzenia kosztów sądowych w kwocie 125 złotych, kosztów zastępstwa procesowego w kwocie 1.200 złotych wraz z innymi kosztami w kwocie 1,25 zł.

Do akt sprawy przedłożył uwierzytelnioną kopię umowy Przeniesienia portfela zawartą w dniu 4 marca 2015 roku pomiędzy (...) Spółka z ograniczoną odpowiedzialnością Spółka (...) w W., a (...) Wierzytelności Niestandaryzowanym Sekurytyzacyjnym Funduszem Inwestycyjnym Zamkniętym z siedzibą w W..

Zgodnie z art. 509 § 1 k.c. wierzyciel może bez zgody dłużnika przenieść wierzytelność na osobę trzecią (przelew), chyba że sprzeciwiałoby się to ustawie, zastrzeżeniu umownemu albo właściwości zobowiązania. Wierzytelność, która ma stanowić przedmiot rozporządzenia, powinna być w dostateczny sposób oznaczona (zindywidualizowana). Nabycie wierzytelności może nastąpić tylko wówczas i tylko w takim zakresie, w jakim przysługiwała zbywcy.

Oceniając zasadność roszczenia dochodzonego pozwem przypomnieć należy, że zgodnie z art. 6 k.c. ciężar udowodnienia faktu spoczywa na osobie, która z faktu tego wywodzi skutki prawne, a według art. 232 k.p.c. strona w postępowaniu sądowym zobowiązana jest wskazywać fakty oraz dowody na potwierdzenie swoich twierdzeń. Oznacza to, że powództwo nie może zostać uwzględnione, gdy powód którego w zasadniczy sposób obciąża ciężar dowodu, nie

wykaże faktów, na których opiera swoje żądanie, chociaż przytoczone fakty czynią te powództwo zasadnym. Jest przy tym rzeczą oczywistą, że powództwo winno być udowodnione tak co do zasady jak i co do wysokości.

Zgodnie z obowiązującą w postępowaniu cywilnym zasadą kontrydiktoryjności sąd nie ma obowiązku zarządzania dochodzeń w celu uzupełnienia lub wyjaśnienia twierdzeń stron i wykrycia środków dowodowych pozwalających na ich udowodnienie, ani też sąd nie jest zobowiązany do przeprowadzenia z urzędu dowodów zmierzających do wyjaśnienia okoliczności istotnych dla rozstrzygnięcia sprawy (wyrok SN z dnia 17.12.1996 r., sygn. I CKU 45/96, publ. OSNC 1997/6-7/76). Dopuszczenie dowodu z urzędu jest co do zasady prawem, a nie obowiązkiem sądu. W związku z powyższym, jeżeli materiał dowodowy zgromadzony przez strony nie daje podstawy do dokonania odpowiednich ustaleń faktycznych sąd musi wyciągnąć ujemne konsekwencje z nieudowodnienia faktów przytoczonych na uzasadnienie żądań lub zarzutów.

Wobec powyższego, w myśl art. 232 k.p.c. to strona powodowa była obowiązana przede wszystkim wykazać nabycie wierzytelności wobec pozwanego oraz wskazać dowody dla stwierdzenia faktu istnienia tej wierzytelności i jej wysokości, tj. dowody pozwalające zweryfikować prawidłowość wysokości dochodzonej kwoty i naliczonych opłat.

W szczególności, z uwagi na stanowisko pozwanego, który zakwestionował zasadności roszczenia tak w zasadzie jak i co do wysokości, powodowa spółka winna wykazać zasadność kwoty dochodzonej niniejszym pozwem i przytoczyć oraz udowodnić okoliczności faktyczne uzasadniające jej dochodzenie i wysokość. Tymczasem strona powodowa nie przedstawiła żadnych dowodów, z których wynikałby obowiązek zapłaty przez pozwanego należności dochodzonej pozwem na rzecz powoda. Z pewnością zaś sama umowa kredytu i wyliczenie przez powoda odsetek należnych od dłużnika nie stanowi wystarczającego dowodu na wysokość kwoty dochodzonej pozwem.

Powód nie wykazał również, że wierzytelność (...) Bank S.A. wobec pozwanego, z której wywodzi swoje roszczenie, jest wymagalna. Nie przedłożył potwierdzenia odbioru wypowiedzenia umowy przez pozwanego i pomimo powoływania się w pozwie na dokumenty w postaci bankowego tytułu wykonawczego czy też postanowienia o nadaniu klauzuli wykonalności bankowemu tytułowi egzekucyjnemu na pierwotnego wierzyciela, w/w dokumentów nie przedłożył.

Ponadto, powód nie wykazał, iż doszło do przelewu wierzytelności dochodzonej pozwem pomiędzy nim a wierzycielem pierwotnym (...) Bank S.A. z siedzibą w W., a co za tym idzie aby nabył przedmiotową wierzytelność.

Powód nie przedłożył umowy przelewu wierzytelności i nie wykazał skutecznego przelewu wierzytelności pomiędzy (...) Bankiem S.A. z siedzibą w W. a (...) sp. z o. o. Spółka (...) w W., przedkładając jedynie zawiadomienie o wejściu w posiadanie wierzytelności poprzez przeniesienia na (...) sp. z o. o. Spółka (...) w W. praw przysługujących (...) Banku S.A. w spółce (...) sp. z o. o. sp. k. z siedzibą w W. (bez dokumentu wykazującego przeniesienie praw wraz z indywidualizacją wierzytelności).

Samo zawiadomienie o zmianie wierzyciela skierowane do strony pozwanej nie może zastąpić umowy przelewu. Brak tych dokumentów uniemożliwia Sądowi ocenę czy doszło do skutecznego przelewu wierzytelności przysługującej wobec strony pozwanej na stronę powodową, a tym samym czy powód jest uprawniony do dochodzenia przedmiotowej należności na drodze sądowej.

Przy rozstrzyganiu istniejącego między stronami sporu, Sąd nie może opierać swoich ustaleń na samych twierdzeniach strony, nie popartych wiarygodnymi dowodami.

Strona powodowa zaoferowała jako materiał dowodowy wyciąg z ksiąg rachunkowych funduszu sekurytyzacyjnego i ewidencji analitycznej z dnia 12 sierpnia 2015 r. Wystawienie takiego wyciągu nie przesądza jednak o zasadności roszczenia powoda, wobec ugruntowanego stanowiska co do charakteru tego dokumentu.

Powoływanie się na wyciąg z ksiąg rachunkowych funduszu sekurytyzacyjnego nie może zostać uznane za wystarczające, zwłaszcza w świetle orzeczenia Trybunału Konstytucyjnego z dnia 11 lipca 2011 r. wydanego w sprawie - sygn. akt P 1/10, na mocy którego zostało wykluczone uprzywilejowanie dowodowe jakie posiadały fundusze

sekurytyzacyjne. Z treści tego wyroku wynika, iż wyciąg z ksiąg rachunkowych funduszu sekurytyzacyjnego nie stanowi dokumentu urzędowego, a jedynie dokument prywatny, a zatem dowód tego, że osoba, która go podpisała, złożyła oświadczenie w nim zawarte, a przez to nie może stanowić dowodu uzasadniającego fakt istnienia i wysokości wierzytelności.

Sąd orzekający podziela również w pełni stanowisko wyrażone w uzasadnieniu uchwały Sądu Najwyższego z dnia 7 października 2009 roku (III CZP 65/09), gdzie Sąd Najwyższy stwierdził, że samo dokonanie zapisu w księgach funduszu o istnieniu wierzytelności nie wiąże się z domniemaniem prawnym, iż wierzytelność ta istnieje, brak bowiem jakiegokolwiek sposobu kontroli prawidłowości podstaw dokonywanych wpisów, poza ich prawidłowością formalną. Organy funduszu nie mają wystarczających kompetencji do zbadania, czy nabywana wierzytelność faktycznie istnieje.

Wyciąg z ksiąg rachunkowych funduszu potwierdza fakt dokonania cesji, do wykazania istnienia wierzytelności lub skuteczności tego nabycia w świetle prawa cywilnego w razie zaprzeczenia przez stronę pozwaną – co w tej sprawie miało miejsce – konieczne jest zaś przedstawienie przez fundusz odpowiednich dowodów, a czego w tym procesie strona powodowa skutecznie nie uczyniła.

W konsekwencji, brak udowodnienia zasadności swojego roszczenia oraz legitymacji czynnej przez powoda skutkować musi oddaleniem powództwa. Powód nie udowodnił faktu, iż przysługuje mu jakiegokolwiek roszczenie względem strony pozwanej, ani nie udowodnił jego zasadności.

Biorąc pod uwagę treść powyższych rozważań oraz treść dokumentów dołączonych do pozwu, zdaniem Sądu powyższe skutecznie uniemożliwia uznanie strony powodowej za legitymowaną czynnie w przedmiotowej sprawie, co musi prowadzić do oddalenia powództwa.

Odnosząc się natomiast do podniesionego przez pozwanego zarzutu przedawnienia roszczenia wskazać należy, iż według treści art. 117 § 1 i 2 k.c. z zastrzeżeniem wyjątków w ustawie przewidzianych, roszczenia majątkowe ulegają przedawnieniu. Po upływie terminu przedawnienia ten, przeciwko komu przysługuje roszczenie, może uchylić się od jego zaspokojenia, chyba że zrzeka się korzystania z zarzutu przedawnienia. Jednakże zrzeczenie się zarzutu przedawnienia przed upływem terminu jest nieważne.

W konsekwencji, jeżeli dłużnik skorzysta z przysługującego mu prawa podmiotowego i podniesie zarzut przedawnienia sąd jest zobligowany oddalić powództwo uprawnionego.

Z art. 118 k.c. wynika, iż jeżeli przepis szczególny nie stanowi inaczej, termin przedawnienia wynosi lat dziesięć, a dla roszczeń o świadczenia okresowe oraz roszczeń związanych z prowadzeniem działalności gospodarczej - trzy lata.

Z kolei zgodnie z treścią art. 120 § 1 zd. 1 k.c. bieg przedawnienia rozpoczyna się od dnia, w którym roszczenie stało się wymagalne.

Należności z tytułu umowy kredytu są świadczeniami okresowymi, które ulegają 3-letniemu terminowi przedawnienia.

Jak wynika z treści zalegającego w aktach sprawy wypowiedzenia umowy kredytu z dnia 5 grudnia 2012 r., (...) Bank S.A. z siedzibą w W., w związku z zaległością w spłacie kredytu, wypowiedział pozwanemu umowę kredytu nr (...) z dnia 13 października 2011 r. z zachowaniem 30-dniowego okresu wypowiedzenia, informując go, że w następnym dniu po upływie okresu wypowiedzenia całość środków kredytowych wraz z odsetkami i kosztami staje się wymagalna i podlega spłacie na wskazany w piśmie numer rachunku.

Zgodnie z treścią tego wypowiedzenia, termin wymagalności całości roszczenia z tytułu zawartej przez pozwanego umowy kredytu to 6 styczeń 2013 r., a więc roszczenie z tego tytułu przedawniło się w dniu 6 stycznia 2016 r., pozew w przedmiotowej sprawie został zaś wniesiony w dniu 13 sierpnia 2015 r. W konsekwencji roszczenie wierzyciela wobec

pozwanego w chwili wniesienia pozwu nie uległo jeszcze przedawnieniu, co jednak nie niweluje braków powoda w skutecznym wykazaniu swojej legitymacji procesowej czynnej w niniejszym postępowaniu.

Z uwagi na powyższe, na podstawie powołanych wyżej przepisów, a w szczególności art. 509 k.c., powództwo należało oddalić jako nieudowodnione, o czym orzeczono w punkcie pierwszym sentencji wyroku.

Podstawę orzeczenia o kosztach stanowiły uregulowania art. 98 § 1 i 3 k.p.c. w zw. z § 6 pkt 4 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów pomocy prawnej udzielonej przez radcę prawnego ustanowionego z urzędu (t. j. Dz. U. 2013 poz. 490), zgodnie z którymi strona powodowa, jako przegrywająca spór, obowiązana jest do zwrotu na rzecz strony pozwanej poniesionych przez nią kosztów procesu.

ZARZĄDZENIE

1. Odpis wyroku wraz z uzasadnieniem doręczyć:

- pełnomocnikowi powoda r. pr. K. P.,
- pełnomocnikowi pozwanego – r. pr. K. D..

2. K.. 14 dni.

J., dnia 11 marca 2016 r. SSR Agnieszka Gaca - Turzyńska